

Salvador Cardús

Un Estat venjatiu, un Estat moribund

Quan José María Aznar va advertir que abans es fracturaria la societat catalana que no pas arribaria la independència, no estava fent un pronòstic. Proferia una amenaça. En realitat, el que ens deia era que, si Catalunya s'atrevia a independitzar-se, l'Estat actuaria sense contemplacions i que faria mal. Aznar, un personatge de cultura profundament autoritària però no ignorant, sabia que la Catalunya del segle XX s'havia construït sobre la base de la cohesió social, sempre posada al davant de qualsevol aspiració política. El clam unitari, tan ben formulat per Paco Candel, va ser el de la "Catalunya, un sol poble". I si la pedra de toc de la construcció nacional ha estat la cohesió social en un país fet d'immigrants antics i nous que –no sense dificultats per a uns i altres– ho deixaven de ser en una generació, fer mal al país havia de ser dividir-lo.

ARA S'ESTÀ FENT MAL al país, fins i tot més enllà de l'amenaça aznariana. Ens podia haver despistat el fet que l'Estat tardés tant a reaccionar, cosa que va passar perquè els interlocutors catalans i els analistes espanyols el van tenir entretingut els primers anys del nostre desvetllament del malson autonomista. Entre terceres vies imaginàries i falsos suflés que mai no es desinflaven, l'Estat comptava que l'independentisme era una febrada. I aquí, per molt que ja coneixíem les febleses democràtiques de l'Estat, vam arribar a creure que, malgrat tot, tenia alguns límits. O que, si més no, l'Europa democràtica els posaria. Però no ha estat així. La incitació a l'odi, que ja era incipient en els intents d'humiliació després del fracàs de l'Estatut del 2006 i en la campanya catalonofòbica del PP, s'ha desfermat. Amb una impune ultradreta ajudant-hi. L'Estat, que ha vist que feia tard, actua venjativament. Amb escassíssimes i lloables excepcions, mitjans de comunicació, intel·lectualitat, artistes i empresaris d'ànima espanyola –tots lligats a l'Estat nodrissa–, a més de govern, partits i sistema judicial, s'han confabulat per demonitzar l'adversari i mirar d'abatre'l definitivament fins a acomplir el seu gran projecte de nació espanyola: única i uniforme.

LA GRAVETAT I DURESA de la resposta de l'Estat pot haver ocultat la raó última de l'enorme virulència amb què aplica arbitràriament

JAVIER BARBANCHO

.....
Són els darrers
espeternecs
d'un Estat
feble,
desacreditat i
corrupte, que
cada dia que
passa és més a
prop de la seva
ensulsiada

–podríem dir que fins i tot inconstitucionalment– l'article 155. I aquesta raó és la grandíssima i inapel·lable victòria del referèndum de l'1 d'octubre en contra de tota la força d'un Estat que assegurava que l'impediria. Hi va haver urnes i paperetes en tots els col·legis electorals gràcies a una gran conjura entre Govern i població civil. Quin mal que els va fer aquell èxit, quin ridícul més gran, a més de la vergonya d'una opinió pública internacional escandalitzada per la injustificable repressió. L'Estat no perdona que se'l posés contra les cordes. Hi ha ànimes cànides que encara troben que es tracta d'una aplicació suau. Com si la intervenció d'un Parlament i un govern democràtics en tingués res, de suau. Però, sobretot, hi ha l'acarnissament sobre gent pacífica a qui s'empressona presentant-los com a hipotètics cau-

sants d'explosions violentes o de posar en risc la convivència.

NO: ja no es tracta d'una confrontació entre legitimitat i legalitat. Ja ens ho podem treure del cap. Aquí hi ha un Estat venjatiu, enfollit, que vol arrasar. Ara deixa en presó incondicional els principals líders de l'independentisme, gent honesta, pacífica, lleial i sobretot digna –com els qui estan exiliats o en llibertat provisional–, perquè encara creu que la seva humiliació és el primer pas per a la liquidació definitiva del desafiament. I no: aquests són els darrers espeternecs d'un Estat feble, desacreditat i corrupte, governat per mala gent, que cada dia que passa és més a prop de la seva ensulsiada. Abans caurà l'Estat que no es fracturarà Catalunya. I això no és una amenaça: és el meu pronòstic.